

tineri și plini de energie. Le place să aibă o listă de nume ale unor oameni cu care pot lucra. Le face plăcere să lucreze împreună cu membrii din episcopie. Ei știu că acestea sunt ocazii minunate de a găsi oameni. Sunt dedicați scopului de a întemeia împărăția Domnului. Ei au o mărturie puternică că vor deveni mai asemănători lui Hristos pe măsură ce participă la aceste eforturi de salvare.

În final, permiteți-mi să vă împărtășesc încă o comoară ascunsă în această relatare din scripturi. Se găsește în versetul 5: „Când le-a văzut Isus credința” (subliniere adăugată). Nu am observat acest detaliu în trecut – credința [lor]. Și credința noastră unită va influența bunăstarea altora.

Cine erau acei oameni la care Se referea Isus? Puteau fi foarte bine cei patru care l-au cărat pe bărbatul paralic, bărbatul în sine, oamenii care se rugaseră pentru el și toți cei care ascultau predica lui Isus și se bucurau în inimile lor pentru miracolul care urma să aibă loc. Puteau fi, de asemenea, un soț sau o soție, un părinte, un fiu sau o fiică, un misionar, un președinte de cvorum, o președintă a Societății de Alinare, un episcop și un prieten depărtat. Cu toții ne putem ajuta unii pe alții. Trebuie să fim mereu angajați cu sârguință în a căuta să-i salvăm pe cei aflați la nevoie.

Depun mărturie că Isus Hristos este un Dumnezeu al miracolelor. Isus Hristos ne iubește pe toți și are puterea să salveze și să vindece atât fizic, cât și spiritual. În timp ce Îl ajutăm în misiunea Sa de a salva suflete, și noi vom fi salvați. Vă mărturisesc astfel, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTĂ

1. De exemplu, vezi Thomas S. Monson, „Responsabilitatea noastră de a salva”, *Liahona*, oct. 2013, p. 5.

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Liberi pentru totdeauna, pentru a acționa pentru ei înșiși

Este voința lui Dumnezeu ca noi să fim bărbați și femei liberi, având posibilitatea de a ne atinge întregul potențial atât din punct de vedere temporal, cât și spiritual.

Piesa *Henric al V-lea*, scrisă de William Shakespeare, include o scenă din timpul nopții, în tabăra soldaților englezi aflați pe câmpul de la Agincourt, chiar înainte de lupta lor cu armata franceză. În lumina slabă și parțial deghizat, regele Henric se plimbă printre soldații săi fără să fie recunoscut. El vorbește cu ei, încercând să afle care este moralul soldaților săi depășiți numeric și, deoarece nu își dau seama cine este el, vorbele lor sunt sincere. Într-o discuție, ei au filosofat despre cel care poartă responsabilitatea pentru ce se întâmplă cu soldații în luptă – regele sau fiecare soldat în parte.

La un moment dat, regele Henric a spus: „Eu cred că nu aș putea muri niciunde mai fericit decât în compania regelui, cauza sa fiind dreaptă”.

Michael Williams răspunde: „Este mai mult decât știm”.

Colegul lui aprobă: „Da, chiar mai mult decât ce trebuie să căutăm a ști; căci noi știm suficient dacă știm

că suntem supușii regelui: dacă a sa cauză este greșită, supunerea noastră față de rege ne absolvă de orice lucru greșit pe care l-am făcut”.

Williams adăugă: „Dacă a sa cauză nu este bună, regele însuși va avea multă socoteală de dat”.

Deloc surprinzător, regele Henric dezaprobă. „Datoria fiecărui supus este ca a regelui, dar sufletul fiecărui supus aparține sieși”¹.

Shakespeare nu încearcă să găsească o soluție la această dezbatere în piesă și, într-un fel sau altul, este o dezbatere care continuă și astăzi – cine este responsabil pentru ce se întâmplă în viețile noastre?

Când lucrurile se înrăutățesc, există o tendință de a da vina pe alții sau chiar pe Dumnezeu. Uneori, se creează impresia că cineva trebuie să aibă grijă de noi și indivizii sau grupurile de persoane caută să paseze responsabilitatea pentru bunăstarea lor în seama altor persoane sau a guvernului. În probleme spirituale,

unii presupun că bărbații și femeile nu trebuie să se străduiască pentru neprihănirea personală – deoarece Dumnezeu ne iubește și ne salvează „așa cum suntem”.

Dar Dumnezeu dorește ca fiii și fiicele Sale să acționeze conform libertății morale de a alege pe care El le-a dat-o, „pentru ca fiecare om să poată fi răspunzător pentru propriile păcate în ziua judecății”². Este în planul Său și este voința Sa ca noi să avem rolul principal în piesa care este viața noastră. Dumnezeu nu ne va trăi viețile în locul nostru și nici nu ne va controla ca și cum am fi marionetele Sale, așa cum Lucifer a sugerat odată. Nici profeții Săi nu vor accepta rolul de „șef al marionetelor” în locul lui Dumnezeu. Brigham Young a spus: „Nu doresc ca vreun sfânt din zilele din urmă din această lume sau din cer să fie mulțumit de ceea ce fac eu, decât dacă Spiritul Domnului Isus Hristos – spiritul revelației, îi face să fie mulțumiți. Îmi doresc ca ei să știe și să înțeleagă personal”³.

Așadar, Dumnezeu nu ne salvează „așa cum suntem”, mai întâi, deoarece suntem necurați „așa cum suntem” și „niciun lucru care nu este curat nu poate locui... în prezența Sa; pentru că, așa cum spune Adam, Om al Sfințeniei este numele Lui și numele Singurului Său Născut este Fiul Omului [Sfințeniei]”⁴. În al doilea rând, Dumnezeu nu va acționa pentru a ne transforma în ceva ce noi, prin propriile acțiuni, nu am ales să devenim. El ne iubește cu adevărat și, deoarece ne iubește, El nu ne constrânge, dar nici nu ne abandonează. Ci El ne ajută și ne îndrumă. Într-adevăr, adevărata manifestare a dragostei lui Dumnezeu sunt poruncile Sale.

Ar trebui (și chiar ne) bucurăm de faptul că, în planul realizat de Dumnezeu, ne este permis să alegem

să acționăm pentru noi înșine și să suportăm consecințele sau, așa cum se spune în scripturi, să „[gustăm] amarul pentru a învăța cum să [prețuim] binele”⁵. Suntem etern recunoscători deoarece ispășirea Salvatorului a învins păcatul original, pentru ca noi să ne putem naște în această lume fără să fim pedepsiți pentru încălcarea comisă de Adam.⁶ Fiind mântuiți de la cădere, începem o viață neprihănită în fața lui Dumnezeu și „[devenim] liberi pentru totdeauna, deosebind binele de rău; pentru a acționa pentru [noi înșine] și nu pentru a se acționa asupra [noastră]”⁷. Putem alege să devenim persoana care dorim să fim și, cu ajutorul lui Dumnezeu, putem deveni asemănători Lui.⁸

Evanghelia lui Isus Hristos ne deschide calea spre ceea ce putem deveni. Prin ispășirea lui Isus Hristos, eșecul nostru de a trăi în mod perfect și constant legea celestială poate fi șters și noi putem să ne dezvoltăm un caracter asemănător lui Hristos. Dreptatea cere, totuși, ca nimic din toate acestea să se întâmple fără consimțământul și implicarea noastră.

Totdeauna a fost așa. Chiar prezența noastră pe pământ ca ființe fizice este o consecință a unei alegeri pe care fiecare dintre noi a făcut-o de a participa la planul Tatălui nostru.⁹ Astfel, salvarea nu este ceva ce se întâmplă doar datorită voinței divine.¹⁰

Dreptatea este un atribut esențial al lui Dumnezeu. Putem avea credință în Dumnezeu deoarece El este întru totul de încredere. Scripturile ne învață că „Dumnezeu nu umblă pe căi întortocheate, El nu Se întoarce nici la dreapta, nici la stânga și nici nu Se abate de la ceea ce a spus, de aceea cărările Sale sunt drepte și drumul Lui este un cerc veșnic”¹¹ și că „Dumnezeu nu este părtinitor.”¹² Ne bazăm pe atributul divin al dreptății pentru a avea credință, încredere și speranță.

Dar ca urmare a faptului că este drept în mod perfect, Dumnezeu nu poate face anumite lucruri. El nu poate fi arbitrar când salvează sau pedepsește pe cineva. El „nu [poate tolera] păcatul nici în cel mai mic grad”¹³. El nu poate permite îndurării să prevaleze în fața justiției.¹⁴

nu schimbă realitatea. Faptul de a urî legea gravitației nu va împiedica o persoană să cadă dacă se aruncă într-o prăpastie. Același lucru este adevărat pentru legea și dreptatea eterne.

Libertatea nu vine din neacceptarea acestora, ci din aplicarea lor. Acest lucru este ceva fundamental în ceea ce privește puterea lui Dumnezeu. Fără realitatea adevărilor fixe și imuabile, darul alegerii ar fi lipsit de sens, deoarece nu am putea niciodată să anticipăm sau să urmărim consecințele faptelor noastre. Lehi a spus: „Iar dacă veți spune că nu este lege, veți spune, de asemenea, că nu este păcat. Dacă veți spune că nu este păcat, atunci veți spune, de asemenea, că nu este nici dreptate. Și dacă n-ar fi dreptate, atunci n-ar fi nici fericire. Și dacă n-ar fi dreptate, nici fericire, atunci n-ar fi nici pedeapsă, nici nenorocire. Și dacă aceste lucruri nu sunt, atunci nu este nici Dumnezeu. Și dacă Dumnezeu nu este, atunci nici noi nu suntem și nici pământul; căci n-ar fi putut să existe crearea lucrurilor și nici posibilitatea de a acționa sau de a fi obiectul unei acțiuni; prin urmare, toate lucrurile ar fi trebuit să dispară”²³.

În probleme atât temporale, cât și spirituale, ocazia de a ne asuma responsabilitatea este un dar de la Dumnezeu fără de care nu putem să ne împlinim întregul potențial ca fii și fiice ai lui Dumnezeu. Răspunderea personală devine atât un drept, cât și o datorie, pe care trebuie să o apărăm în mod constant; aceasta a fost atacată încă înainte de creație. În fața persoanelor și programelor care (uneori cu cele mai bune intenții) ne fac dependenți, trebuie să ne apărăm capacitatea de fi răspunzători. Și trebuie să o apărăm de înclinațiile noastre de a evita munca necesară pentru a dezvolta talente, abilități și un caracter asemănător cu al lui Hristos.

O dovadă de netăgăduit a dreptății Sale este că Dumnezeu a stabilit principiul însoțitor al îndurării. Deoarece El este drept, a conceput un mod prin care îndurarea să joace un rol indispensabil în destinul nostru etern. Acum, „dreptatea își exercită toate cerințele sale și, de asemenea, mila își cere drepturile asupra a tot ceea ce este al său”¹⁵.

Știm că „suferințele și moartea Celui care nu a păcătuit, de care [Tatăl este] foarte mulțumit... sângele Fiului [Său], care a fost vărsat”¹⁶ satisface cerințele dreptății, oferă îndurare și ne mântuiește.¹⁷ Chiar și așa, „potrivit dreptății, planul mântuirii nu putea să fie împlinit, decât cu condiția ca omul să se pocăiască”¹⁸. Necesitatea și ocazia de a ne pocăi permit îndurării să-și facă lucrarea fără să calce în picioare dreptatea.

Hristos nu a murit pentru a ne salva în mod arbitrar, ci pentru a oferi șansa de a ne pocăi. În procesul pocăinței, ne bazăm pe „meritele Lui care are puterea de a salva”¹⁹, dar actul de a ne pocăi este o schimbare care se face doar din propria voință. Astfel, făcând pocăința o condiție pentru a primi darul slăvii, Dumnezeu ne dă posibilitatea să ne asumăm responsabilitatea. Pocăința respectă și susține libertatea noastră morală de a alege: „Și astfel, îndurarea poate să satisfacă cerințele dreptății și le înconjoară pe acestea cu brațele siguranței, în timp ce acela care nu practică nicio credință prin pocăință este expus la întreaga lege a cerințelor dreptății; de aceea, marele și veșnicul plan al mântuirii este realizat numai pentru acela care

are credință prin pocăință”²⁰.

A înțelege greșit dreptatea și îndurarea lui Dumnezeu este un lucru; a nega existența sau supremația lui Dumnezeu este un altul, dar ambele vor duce la realizări mici – uneori prea mici – în comparație cu potențialul nostru deplin și divin. Un Dumnezeu care nu are nicio cerință este echivalentul funcțional al unui Dumnezeu care nu există. O lume fără Dumnezeu, Dumnezeul cel viu care stabilește legile morale pentru a-i governa și a-i face perfecți pe copiii Săi, este, de asemenea, o lume fără adevărul și dreptatea supreme. Este o lume unde relativismul moral domnește.

Relativismul înseamnă că fiecare persoană este cea mai mare autoritate a ei. Desigur, nu numai aceia care Îl neagă pe Dumnezeu aderă la această filosofie. Unele persoane care cred în Dumnezeu mai cred că ele decid, în mod individual, ce este bine sau rău. Un tânăr adult a exprimat acest lucru astfel: „Nu cred că pot spune că hinduismul este greșit, că religia catolică este greșită sau că a fi membru al Bisericii Episcopale este ceva greșit – cred că depinde doar de ceea ce crezi... nu cred că există ceva bun sau rău”²¹. Un altul, fiind întrebat despre temelia crezurilor sale religioase, a spus: „Cred în mine – totul se reduce la asta. Adică, cum poate să existe o autoritate a lucrurilor în care credem?”²²

Celor care cred că orice sau totul poate fi adevărat, declararea adevărului obiectiv, imuabil și universal li se pare o constrângere – „Nu ar trebui să fiu forțat să cred că ceva ce nu îmi place este adevărat”. Dar acest lucru

Se spune povestea unui bărbat care pur și simplu nu muncea. El dorea să fie îngrijit de altcineva. Conform modului său de a gândi, Biserica sau guvernul, ori ambele instituții, erau datoare să-i asigure traiul deoarece își plătise zeciuiala și taxele. Nu avea nimic de mâncare, dar refuza să muncească pentru a se îngriji. Fiind disperați și dezgustați, cei care au încercat să-l ajute au decis că, dat fiind că nu vrea să ridice un deget pentru a se susține, ar putea la fel de bine să-l ducă la cimitir și să-l lase să moară. În drum spre cimitir, un bărbat a spus: „Nu putem face asta. Am niște posmegi și îi voi da lui”.

I-au explicat acest lucru bărbatului și el a întrebat: „Sunt posmegii muiați?”.

Ei au răspuns: „Nu”.

„Atunci”, a spus el, „mergeți mai departe”.

Este voința lui Dumnezeu ca noi să fim bărbați și femei liberi, având

posibilitatea de a ne atinge întregul potențial atât din punct de vedere temporal, cât și spiritual, să fim liberi de limitările umiltoare ale sărăciei și de sclavia păcatului, să ne bucurăm de respectul de sine și de independență și să fim pregătiți în toate lucrurile pentru a ne alătura Lui în împărăția Sa celestială.

Nu trăiesc cu iluzia că acest lucru poate fi îndeplinit doar prin propriile eforturi, fără ajutorul Său substanțial și constant. „Noi știm că, după ce am făcut tot posibilul, numai prin har suntem salvați”²⁴. Și nu trebuie să atingem un minim nivel al aptitudinilor noastre sau a bunătății noastre înainte ca Dumnezeu să ne ajute – ajutorul divin poate fi al nostru în fiecare oră a fiecărei zi, indiferent unde ne aflăm pe calea supunerii. Dar știu că pe lângă faptul de a dori ajutorul Său, noi trebuie să ne asumăm responsabilitatea, să ne pocăim și să-L alegem

pe Dumnezeu, pentru ca El să poată acționa în viețile noastre în acord cu dreptatea și libertatea morală de a alege. Rugămintea mea este ca, pur și simplu, să ne asumăm responsabilitatea și să mergem la muncă pentru ca Dumnezeu să aibă cu ce să ne ajute.

Depun mărturie că Dumnezeu trăiește, că Fiul Său, Isus Hristos, este Mântuitorul nostru, și că Spiritul Sfânt este alături de noi. Dorința Lor de a ne ajuta este de necontestat, iar capacitatea Lor de a face acest lucru este infinită. Haideți să ne trezim și să ne ridicăm din țărână, „pentru ca legămintele Tatălui Veșnic pe care El le-a făcut cu [noi] să poată fi înfăptuite”²⁵. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. William Shakespeare, *Henric al V-lea*, actul 4, scena 1, rândurile 127-129, 131-137, 183-185.
2. Doctrină și legăminte 101:78.
3. Brigham Young, „Sermon”, *Deseret News*, 31 oct. 1855, p. 267; citat în Terry Givens și Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* (2014), p. 63.
4. Moise 6:57.
5. Moise 6:55.
6. Vezi Articolele de credință 1:2; vezi, de asemenea, 2 Nefi 2:25; Moise 6:53-56.
7. 2 Nefi 2:26; vezi, de asemenea, Doctrină și legăminte 93:38.
8. Vezi 3 Nefi 12:48; 27:27; vezi, de asemenea, Romani 8:16-17; Doctrină și legăminte 84:37-38.
9. Vezi Apocalipsa 12:7-9; Doctrină și legăminte 29:36-38; Moise 4:3-4.
10. Vezi Doctrină și legăminte 93:29-31.
11. Doctrină și legăminte 3:2.
12. Faptele apostolilor 10:34.
13. Doctrină și legăminte 1:31.
14. Vezi Alma 42:25.
15. Alma 42:24.
16. Doctrină și legăminte 45:4.
17. Vezi Mosia 15:9.
18. Alma 42:13; subliniere adăugată.
19. 2 Nefi 31:19.
20. Alma 34:16.
21. În Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults* (2009), p. 156.
22. În Smith, *Souls in Transition*, p. 156.
23. 2 Nefi 2:13.
24. 2 Nefi 25:23.
25. Moroni 10:31.

Bariloche, Argentina

